

2011 m.
Vasario 6 d.
Nr. 2 (21)

VERSMĖ

Ariogalos parapijos laikraštis
Išeina mėnesio pirmą sekmadienį
Kaina 1 Lt.

KRISTAUS PAAUKOJIMO ŠVENTĖ – GRABNYČIOS

*Kun. Gintautas Jankauskas
Ariogalos parapijos klebonas*

Ši šventė su žvakių procesija jau buvo paliudyta 450 m istorijos puslapiuose. VI a. ši šventė buvo atėjusi iš Jeruzalės į Siriją. Iš čia ją perima Konstantinopolis. Romą ši šventė pasiekia tik VII a. pabaigoje. VIII a. vidury pasirodo naujas šventės pavadinimas: „Marijos įvesdinimas“. XVIII a. Prancūzijos liturgijoje atsiranda naujas pavadinimas „Kristaus paaukojimo“ šventė. Ši pavadinimą 1969 m. Romos kalendorius galutinai ir patvirtino. X a. germanų pasaulyje atsirado žvakių šventinimas šios šventės metu, tačiau Romą tai pasiekė XII a. Tada žvakių šventinimas pasidarė neatskiriama šios šventės apeiga ir daug kur imta ją vadinti Grabnyčių švente.

Nuo 1997 m. per Grabnyčias yra švenčiama ir Dievui Pašvęsto Gyvenimo diena. Tokiu būdu Bažnyčia dėkoja Dievui už pašvęsto gyvenimo dovaną, pripažįsta jo vertę ir svarbą visos Dievo tautos akivaizdoje ir suteikia progą patiems pašvęstiesiems, t.y. vienuolių ir kitų pašvęstojo gyvenimo institutų nariams, drauge dėkoti Dievui už nuostabius darbus, kuriuos Jis nuveikė kiekvieno gyvenime, bei dar kartą atnaujinti savąjį „taip“.

Kristaus Paaukojimo šventė Lietuvoje dažniausiai vadinama Grabnyčiomis. Matyt, šis pavadinimas kilęs iš grabnyčių žvakės pavadinimo. Ši žvakė bažnyčiose šventinama vasario 2 d.

Kristaus Paaukojimo šventė gražina mus į tą laiką, kai vykdydami žydų įstatymą, praėjus keturiasdešimčiai dienų po Jėzaus gimimo, Juozapas ir Marija atnešė jį kaip savo pirmagimį sūnų paaukoti Dievui šventykloje. Dievas, tapęs žmogumi, paklūsta žmogiškiems įstatymams nuo pat savo gyvenimo žemėje pradžios.

Ši auka – kūdikio Jėzaus paaukojimas šventykloje – vėliau tobulai išsiskleidžia Viešpaties kančios, mirties ir Prisikėlimo slėpinyje. Tai liudija ir pranašas Simeonas šventykloje sutiktame kūdikyje atpažinęs ilgai lauktą Mesiją. Simeonas vadina jį „šviesa pagonims apšviesti“, „išgelbėjimu“, tačiau ir „prieštaravimo ženklui“, dėl kurio Marijos „sielą pervers kalavijas“ (plg. Lk 2,30–34). Todėl praėjus keturiasdešimčiai dienų po Kalėdų – Jėzaus gimimo šventės – Bažnyčia švenčia Kristaus Paaukojimo slėpinį, kuriame nujaučiame ir Didžiojo Penktadienio skausmą, ir Velykų džiaugsmą.

Laimindamas žvakes, kunigas meldžia Dievą: „Tegul visi, kurie šiandien bažnyčioje gerisi žvakių spindesiu, laimingai pasieks tavo garbės šviesą danguje“. Šią dieną yra šventinamos žvakės, kurios krikščionims simbolizuoja Kristų. Jo pergalę prieš mirtį ir visas tamsiąsias jėgas. Tikinčiųjų bendruomenė šioje šventėje išvelgia ir Kristaus kaip Sužadėtinio atėjimą pas Sužadėtinę – Bažnyčią, kuri uždegusi žvakes laukia ir budi...

ARIOGALOS GIMNAZIJOS KIEMELYJE LIEPSNOJO SIMBOLINIS SAUSIO 13 – OSIOS LAUŽAS

*Etikos mokytoja Dalė Uselienė
Istorijos mokytojas Andrius Bautronis
Ariogalos gimnazijos Tolerancijos ugdymo centro vadovai*

Ariogalos bendruomenė, kaip ir prieš dvidešimt metų, dar kartą susivienijo bendram tikslui-atiduoti pagarbą Laisvei. Tuomet, 1991-ųjų sausį, gyventojai iš atokiausių šalies kampelių neraginami rinkosi į Vilnių ginti parlamento.

1991-ųjų sausio 13-oji minima kaip Laisvės gynėjų diena. Per kraują ir netektis iškovojusiesiems Lietuvai nepriklausomybę skirti renginiai vyko ir Ariogalos gimnazijoje. Šis minėjimas buvo kiek neįprastas, jis vyko vakare prie sukurto laužo šalia Ariogalos gimnazijos, kuri ir buvo laužo iniciatorė. Minėjimo dalyviai rinkosi miestelio bažnyčioje, o Ariogalos šauliai bei mokyklos administracija, nešini Ariogalos šaulių 13 kuopos vėliava, bažnyčią pasiekė darnia rikiuotės kolona ir prasidėjo šv. Mišios. Pasibaigus šv. Mišioms Ariogalos jaunieji šauliai į savo kuopą priėmė 10 naujų narių.

Iškilmingoje aplinkoje nauji nariai davė priesaiką Ariogalos 13 šaulių kuopos vadui Andriui Bautroniui. Jaunieji šauliai, senjorai ir visi minėjimo dalyviai darnia rikiuotės kolona, miestelio gatvėmis patraukė į Ariogalos gimnazijos kiemelį. Gimnazijos direktorius Arvydas Stankus ir Ariogalos 13 kuopos šaulių vadas Andrius Bautronis užkūrė simbolinį Sausio 13-šios laužą. Su to meto įvykiais supažindino gimnazijos direktoriaus pavaduotoja Marytė Kvietkuvienė, prisiminimais dalinosi tų dienų įvykių liudininkai, buvo dainuojamos patriotinės dainos. Besibaigiant minėjimui visi draugiškai, kaip ir tuo atmintinu metu, vaišinosi arbata.

Rytojaus dieną, Sausio 13, gimnazijos vestibulyje buvo surengta atminimo ekspozicija. Joje buvo demonstruojama žuvusiųjų nuotraukos, įvairi medžiaga, liudijanti to meto įvykius. Ilgosios pertraukos metu mokiniams buvo rodomos skaidrės, skambėjo muzika. Netekti laisvės – netekti galimybės augti ir tobulėti. Vergija ne tik žemina tautos vardą, bet menkina jos valią ir dvasią. Lietuvių tautos laisvė išpirkta tauriausių Lietuvos žemės vaikų gyvybėmis. Mes šiandien lenkiame prieš juos galvas ir gėrimės jų žygiais.

„TEGUL JŪSŲ ŠIRDYS NEBŪNA STORŽIEVĖS...“ (PAGAL EVANGELIJĄ)

Rita

Tokie reikšmingi žodžiai kartojasi evangelijos psalmėje per šv. Mišias sausio 13-osios aukoms už laisvę pagerbti...

12 val. visose Lietuvos bažnyčiose skambėjo varpai – visų lietuvių gedulo simbolis, padėka už Tėvynės Laisvę. Tačiau pagal šv. Mišių aukoje dalyvių skaičių skaudžiai strigo skaitinių žodžiai į širdį, nes atėjo keli vienetai...

Kyla skaudus klausimas: „Kodėl?“ Aš mąstau realiai: maža mūsų Ariogala, ir pramonės čia nėra... O kiek jaunų šeimų čia balansuoja žemiau skurdo ribos? Deja, Laisvė patiems „mažiausiems“, (bet darbštiesiems), nieko neatnešė, deja! Tik milijonierių veisiasi taip sparčiai, kad skurdo jiems net ir per mikroskopą jau nesimato. Ar dėl šitokios „teisybės“ žuvo šie 14-ka ir tiek daug buvo sužeista? Atsakymą turime mes – patys „mažiausieji“ lietuviai, vienok skaudu ir graudu dėl jaunosios kartos ir jų ateities...

PASISLĖPĖS GERUMAS

Renata Aleksiejienė

Ariogalos miesto seniūnijos vyr. specialistė

Dažną mūsų prieš šventes užplūsta keistas gerumo jausmas, kuris rodos visus metus kažkur gulėjo mummyse pasislėpęs ir prieš didžiąsias šventes ėmė ir išlindo. Išlindo lyg sąžinės priekaištas. Iš tiesų, jo reikia ne kitiems, to gerumo reikia mums patiems, kad apvalytume sąžinę nuo per metus susikaupusių dulkių.

Žinoma, gerumas prieš šventes geriau, nei jokio gerumo. Tik kodėl taip? Kodėl ištikus metus sąžinė tyli? Kodėl mūsų nejaudina niekas, išskyrus savo bėdas?

Koks didelis ir stiprus gali būti pažintas gerumas, kiek daug jame gali būti gyvybės ir vilties, kiek daug stebuklingų galių gali nešti savyje. Kai gerumas šalia tavęs, visai kitaip skamba daina, muzika, kitaip kalba nutapytas paveikslas. Tik tada gali suprasti, koks skambus ir tyras gali būti trimito garsas, kaip jis gali prikelti ne tik rytą, bet ir žmogų meilei, darbui. Gerumas, muzika, meilė – tokie neatskiriami.

Kiekvienas iš mūsų nuo pat gyvenimo pradžios sutinkame savo gerumą, nes tik su juo, jame žmonės gali tapti tikrai laimingi, ramūs dėl kiekvienos dienos, dėl išgyventų metų, dėl ateities. Kaip gera, kada kiekvienas gali džiaugtis savo gerumu ankstyvame saulėtekyje, karštame vidudienyje, ramiame saulėlydyje, paslaptingoje naktyje. Tada pačios lūpos pradeda šnabždėti maldos žodžius, tada negali nepadėkoti, negali neištarti – Dieve, ačiū Tau, kad ir už metų naštos, už kalnų klaidų ir klystkelių leidai sutikti, pažinti žmogui skirtą gerumą.

O gal gerumas ir yra tavo angelas, tik tu jo nematei, bet visą laiką gyvenai kartu. Ateina laikas, kai tu pamatai šviesą, pamatai gerumą pamatai savo angelą. Lauk tos dienos, būtinai lauk ir dalinkis gerumu kiekvieną dieną.

KĄ REIŠKIA GĖLĖ ŽMOGAUS GYVENIME

Lina Veličkienė

Dar senovėje gėlės tvirtai įsigalėjo žmogaus buityje – puošė jo būstą, buvo džiaugsmo ir sielvarto simbolis.

Nuo seno lietuvaitės puošdavosi rūtų vainikais. Ir liūdesį ir džiaugsmą mergaitės išliedavo gėlėmis. Gėlės dainose apdainuotos, eilėmis aprašytos.

Didelė gėlių svarba ir šiandien. Gėlės – puikiausias interjero papuošalas. Jos džiugina akį, jaukesnę daro aplinką. Visada mus lydi šiluma, kurią visais gyvenimo atvejais dovanoja gėlės.

Gimė žmogus – laimingas tėtis skuba pas jaunąją mamą su gėlėmis – išreiškia savo džiaugsmą.

Vaikas paaugo, laikas į mokyklą. rūpestinga mama niekada nepamirš rugsėjo pirmosios. Vaikas pradeda naują gyvenimą ir, be abejo, su gėlėmis.

Šventinis stalas be gėlių nebus iškilmingas. Net ir kalėdinį stalą puošia gėlės: gėlininkai sugeba įvairiu metų laiku jas pražydyti.

Kovo-8ajai gėlininkai stengiasi išauginti jacintų, tulpių, rožių. Dovanojamos ir vazoninės gėlės: raktažolės, azalijos, ciklamenai.

Gegužės šventės, Motinos dieną, Tėvo dieną, puošia pirmieji pavasario žiedai.

O gimimo diena ar vardynas? Irgi neišiverčiame be gėlių. Vestuvinė palyda... Jaunoji su baltų rožių, gvazdikėlių ar kalių puokšte, papuošta smidro šakele ar paparčiu. Pagal

seną tradiciją svočia su raudonų rožių puokšte. Pamergių pulkas su baltomis ar rausvomis gėlėmis. Jaunojo ar pajuosnių atlapuose taip pat gėlės.

Ginama disertacija, švenčiamas jubiliejus ar sidabrinės vestuvės – dažnai įteikiama gėlių. Į paskutinę kelionę artimuosius palydime su gėlių žiedais, paskutinius atsisveikinimo žodžius taip pat rašome gyvų gėlių vainikuose.

Tad gėlės mus lydi nuo pirmo iki paskutinio žingsnio.

KULTŪRA KELYJE

Renata Aleksiejienė

Ariogalos miesto seniūnijos vyr. specialistė

Šių metų žiema nepagailėjusi sniego keliuose ir sukėlusios daug eismo problemų, verčia pasidalinti mintimis apie kultūringą eismo dalyvių elgesį kelyje – nes tai ir yra būtina saugaus eismo sąlyga.

Kiekvienam reikėtų atminti, kad kelyje mes esame ne vieni ir vadovautis taisykle: „Nedaryk kitam to, ko nenori, kad tau darytų“.

Kelyje svarbiausias yra žmogus – vairuojantis, važiuojantis, einantis. Jei žmogaus sieloje ir galvoje nebus tvarkos, vargu ar jis galės deramai ir atsakingai elgtis kelyje. O atsakomybės dažnam vairuotojui labai pritrūksta, nes pagal eismo įvykių statistikos duomenis, nelaimių keliuose labai daug.

Reikia visuomet prisiminti, kad svarbiausia sėdint už vairo yra vairuoti, o ne kalbėti telefonu ar reguliuoti radijo imtuvą.

Tikriausiai dažnai tenka paburnoti, kad kiti vairuotojai tik painiojasi kelyje. Bet ar kada susimąstėte, kad dažnai automobiliai susiduria dėl to, kad vienas vairuotojas kelyje nepraleido kito. Atsakymas paprastas – visada.

O kiek „erelių“ sėda už vairo neblaivūs, nejausdami jokios atsakomybės nei už save, nei už kitus, todėl dėl jų kaltės žūna nekalti žmonės. Net ir griežčiausios priemonės teisės aktuose ne visus vairuotojus priverčia elgtis taip, kad jaustumėmės saugūs keliuose. Tiems, kurie stokoja sveikos nuovokos ir sėda už vairo išgėrę, rizikuodami būti pavadinti žmogžudžiais, jei dėl jų kaltės kelyje žūna niekuo nekalti žmonės, reikia griežtesnių priemonių.

Jei dabar galiojantys įstatymai visiems būtų taikomi be jokių išimčių, sutramdyti girtus vairuotojus užtektų ir šiuo metu numatytų baudų. Bet Lietuvoje yra taip – kas leidžiama jaučiui, tas neleidžiama veršiukui. Kitaip tariant, pas mus yra tokie įstatymai, kad jie ne visiems galioja. Būkime drausmingi kelyje, rūpinkimės ir saugokime vieni kitus. Būkime kelyje visi atidūs, atsakingi, drausmingi ir kelionės bus patogios, malonios bei saugios. Būti saugiams kelyje – visų mūsų teisė ir pareiga. Tai padaryti galime tik mes patys – eismo dalyviai – ir tai priklauso nuo kiekvieno iš mūsų.

Informuojame:	gruodžio mėn. leidybai išleista 100 Lt.	sausio mėn. leidybai išleista 100 Lt.
	surinkta 86 Lt.	surinkta 93 Lt.

Jūsų žiniai:	2 d. – Grabnyčios	16 d. – Lietuvos valstybės atkūrimo diena
	11 d. – Pasaulinė ligonių diena	24 d. – Šv. Motiejus (vieversio diena)

Laikraštėlių leidžia: Spaudos grupė. Redaktorius: Antanas Kišonas, tel. 842859144, 861624376